

ΤΟ ΔΩΡΟ ΣΤΟ ΧΡΙΣΤΟ....

(συγκινητικό διήγημα)

Εδώ και πολλά χρόνια ο κόσμος γιόρταζε τα Χριστούγεννα με περισσότερη κατάνυξη. Σ' ένα μακρινό χωριό, λοιπόν, ο παπάς έκανε κάθε χρόνο μια φάτνη στη μέση της εκκλησίας, την παραμονή των Χριστουγέννων.

Οι κάτοικοι πήγαιναν πρώτα πρώτα στην εκκλησία, για ν' ακούσουν τη θεία λειτουργία, γονάτιζαν κι άναβαν το κεράκι τους μπροστά στη φάτνη. Κάθε κεράκι έπρεπε να σβήσει από μόνο του, λιώνοντας σιγά σιγά, γι' αυτό γύρω από τη φάτνη ήταν αμέτρητα κεράκια, όσα και οι πιστοί, κι η εκκλησία λαμποκοπούσε κι έφεγγε σαν να ήταν ο ήλιος μέσα της. Όταν η λειτουργία τελείωνε, ο κόσμος πήγαινε στα γύρω κεντράκια, για να φάει και να πιει, να γλεντήσει τη χαρά του για τη γέννηση του Χριστού.

Οι χωριανοί άρχιζαν τις προετοιμασίες για τα Χριστούγεννα εβδομάδες πριν.

Οι νοικοκυρές έψηναν κουλούρια, πίτες και γλυκά κι οι άντρες έβαφαν την πλατεία του χωριού, την εκκλησία και τα σπίτια τους. Ο παπάς με τα παιδιά του σχολείου και τους δασκάλους σκάλιζε τα ζώα της φάτνης στο ξύλο, τους τρεις μάγους, τους βοσκούς, το αστέρι, την Παναγία και το Χριστό.

Το βράδυ της παραμονής όλα ήταν έτοιμα κι οι άνθρωποι ντυμένοι τα καλά τους πήγαιναν στην εκκλησιά κι άφηναν μπροστά στη φάτνη ένα δώρο για το Χριστό, ό,τι μπορούσε ο καθένας.

Η Μαρία, που ήταν έξι χρονών, πήγαινε κι αυτή κάθε χρόνο με τους γονείς της στην εκκλησία κρατώντας το καλαθάκι με τα κουλούρια που είχε φτιάξει για το νεογέννητο Χριστό. Εκείνο το χρόνο, όμως, η μητέρα της αρρώστησε, κι ο πατέρας της ταξίδεψε σε μια μεγάλη πόλη για να βρει δουλειά και να τα βγάλει πέρα με τα φάρμακα και τα άλλα έξοδα. Ούτε δραχμή δεν τους περίσσευε, για ν' αγοράσουν δώρο στο Χριστό.

Πώς να πάει στην εκκλησία η Μαρία με άδεια χέρια;

Την ώρα που χτύπησαν οι καμπάνες, η Μαρία μπήκε δειλά δειλά στην εκκλησία και κρύφτηκε πίσω από μια κολόνα. Δεν ήθελε να τη δει κανείς με τα χέρια αδειανά.

Οι άλλοι προσκυνούσαν το Χριστό, άναβαν το κεράκι τους και του πρόσφεραν το δώρο τους. Εκείνη γονάτισε κοιτάζοντας τη φάτνη από μακριά και ψιθύρισε:

– Αχ, Παναγίτσα μου, φέτος δε θα έρθω στη λειτουργία. Δεν έχω να χαρίσω τίποτε στο παιδί σου που γεννήθηκε. Η μητέρα μου αρρώστησε. Δεν έχουμε

καθόλου χρήματα. Θα το εξηγήσεις στο Χριστό γιατί δεν του έφερα δώρο;

Ο κόσμος είχε αρχίσει να ψάλλει μαζί με τον παπά το «Χριστός γεννάται σήμερα».

Τα μάτια της Μαρίας θόλωσαν από τα δάκρυα, βγήκε από την κρυψώνα της κι έτρεξε προς το σπίτι της. Δεν είχε κάνει ούτε τρία βήματα, όταν άκουσε πίσω της μια φωνή να τη ρωτάει:

– Γιατί κλαις, κοριτσάκι μου, μια τέτοια χαρούμενη μέρα;

Ήταν μια γριούλα με γλυκό πρόσωπο και μάτια γεμάτα καλοσύνη.

– Κλαίω, γιαγιάκα, γιατί δε μου περισσεύει ούτε μια δεκάρα, για ν' αγοράσω ένα δώρο στο Χριστό.

– Γι' αυτό κλαις, Μαρία; Ο Χριστός ευχαριστείται και μόνο που τον σκέφτεσαι. Και μόνο που τον αγαπάς. Να, κοίταξε εκείνον το θάμνο με τα πράσινα φύλλα. Γιατί δεν κόβεις ένα μπουκέτο να του το πας;

Το κορίτσι σταμάτησε τα κλάματα, έσκυψε, κι άρχισε να κόβει ένα μπουκέτο από κλαδιά. Έκοψε αρκετά, ώσπου η αγκαλιά της δε χωρούσε πια άλλα.

– Φτάνουν αυτά, γιαγιάκα; ρώτησε τη γριούλα κοιτάζοντας πίσω της, αλλά εκείνη είχε εξαφανιστεί.

Η Μαρία με τα κλαδιά στην αγκαλιά της προχώρησε θαρρετά και μπήκε στην εκκλησία μ' ένα χαμόγελο αγαλλίασης. Όλα έλαμπαν στο φως των κεριών. Ο κόσμος έψελνε με κατάνυξη. Περπάτησε πάνω στο κόκκινο χαλί που απλωνόταν μπροστά στη φάτνη κι απόθεσε το δώρο της.

– Κοιτάτε αυτό το κοριτσάκι, είπε χαμηλόφωνα μια γυναίκα. Φέρνει κλαδιά από θάμνους στο Χριστό. Και μη χειρότερα.

Όταν τελείωσε το τροπάριο ακούστηκαν ψίθυροι στην εκκλησία.

– Κοιτάξτε, κοιτάξτε τα κλαδιά των θάμνων!

Η Μαρία ήταν ακόμα γονατιστή με σταυρωμένα τα χέρια της. Ακούγοντας τις φωνές, σήκωσε το κεφάλι της τρομοκρατημένη και είδε τα κλαδιά, τα δικά της κλαδιά, να έχουν ανθίσει και να έχουν βγάλει κάτι όμορφα κόκκινα λουλούδια που έμοιαζαν με αστέρια.

– Μα τι έγινε;

– Θαύμα!

– Ήτανε θάμνοι κι έβγαλαν λουλούδια!

Ο παπάς και το πλήθος γονάτισαν μπροστά στη φάτνη, δοξολογώντας το Χριστό γι' αυτό το ανεξήγητο φαινόμενο.

Η γριούλα –ποια να ‘ταν άραγε;– είχε δίκιο. Το δώρο που δίνεται από την καρδιά είναι το πιο αξιόλογο δώρο. Τα φτωχά κλαδάκια ήταν το πιο σημαντικό δώρο που είχε πάρει ο Χριστός εκείνη τη μέρα...

Από τότε, κάθε χρόνο, τις μέρες των Χριστουγέννων, αυτοί οι θάμνοι ανθίζουν με τα αμέτρητα κόκκινα αστράκια τους, κι ο κόσμος τα ονομάζει «λουλούδια των Χριστουγέννων».

Από το μακρινό εκείνο χωριό έφτασαν και στην πατρίδα μας κι ο κόσμος τα ονόμασε «Άστρα του Χριστού».

Το λουλούδι λέγεται αλεξανδρινό. Ανθίζει Δεκέμβριο με Ιανουάριο και η ανθοφορία του διαρκεί 6–8 εβδομάδες.

Νίκος Βαξεβανίδης

